

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Rond haar achtste leefde Eve in een commune terwijl haar ouders gezocht werden. Eve werd aangetroffen zonder ID, zonder herinneringen en met een trauma door seksueel misbruik.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, hoewel dat wel zo is. Het is dat ik dat moet doen.’

Plechtig vermoord

www.jdrobb.nl
www.noraroberts.com
www.boekerij.nl

J.D. Robb

Plechtig vermoord

Deel 5 in de Eve Dallas-serie

ISBN 978-90-225-8702-7

ISBN 978-94-6023-829-1 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Ceremony in Death*

Oorspronkelijke uitgever: The Berkley Publishing Group

Vertaling: Textcase, Utrecht

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Elisabeth Ansley / Trevillion Images

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & van Gelderen Literair Agentschap

© 1997 Nora Roberts

© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Er is meer tussen hemel en aarde, Horatio,
dan uw geest kan bevatten.

William Shakespeare

We buigen niet voor Satan, want dat zou oneerbiedig zijn,
maar we kunnen zijn gaven op zijn minst respecteren.

Mark Twain

1

De dood omringde haar. Ze had er dagelijks mee te maken, droomde er elke nacht van. Leefde er altijd mee. Ze kende de geluiden en geuren, wist hoe hij aanvoelde. Ze kon hem onverschrokken in zijn donkere, sluwe ogen kijken. Ze wist dat de dood een geduchte tegenstander was. Bij een aarzeling kon hij in een oogwenk transformeren. Kon hij van je winnen.

Na tien jaar als agent was ze niet afgestompt. Een decennium bij de politie had er niet voor gezorgd dat ze het accepteerde. Als ze de dood in de ogen keek, was dat met de staalharde blik van een strijder.

Eve Dallas keek nu naar de dood. Die van een collega.

Frank Wojinski was een goede agent geweest, betrouwbaar. Sommigen zouden hem volhardend noemen. Hij was sympathiek, herinnerde Eve zich. Een man die niet klaagde over de smurrie in de kantine van de NYPSD die voor eten moest doorgaan, of over de papierwinkel die het werk met zich meebracht en je branderige ogen bezorgde. Of, dacht Eve, over het feit dat hij 62 jaar was en het nooit verder had geschopt dan brigadier.

Hij was aan de mollige kant en had zijn haar op een natuurlijke manier dunner en grijzer laten worden. Het was uitzonderlijk dat een man in 2058 niet aan lichaamsmodellering of -correctie deed. Nu lag hij in een open kist opgebaard, met een enkele tak treurige lelies erop. Hij leek op een vredig slapende monnik uit vervlogen tijden.

Het was ook al even geleden dat hij was geboren, peinsde Eve. Hij was aan het eind van het ene millennium op de wereld gezet en had zijn leven in het volgende geleefd. Hij had de Stadsoorlogen meegemaakt, maar praatte er net als veel andere oudere

agenten nooit over. Frank hield niet zo van oorlogsverhalen, herinnerde ze zich. Hij liet liever het nieuwste kiekje of hologram van zijn kinderen en kleinkinderen zien.

Hij vertelde graag slechte moppen, praatte graag over sport en had een zwak voor sojados met pittig zoetzuur. Een echte gezinsman, dacht ze, om wie diep werd getreurd. Ze wist zeker dat iedereen die Frank Wojinski had gekend van hem had gehouden.

Hij was gestorven, alleen, terwijl hij nog een half leven voor zich had, toen zijn hart waarvan iedereen dacht dat het zo groot en sterk was, simpelweg was gestopt.

‘Verdomme.’

Eve draaide zich om en legde een hand op de arm van de man die naast haar kwam staan. ‘Gecondoleerd, Feeney.’

Hij schudde zijn hoofd. Zijn treurige, kameelbruine ogen stonden erg verdrietig. Hij haalde een hand door zijn weerbarstige, rode haar. ‘Tijdens het werk was gemakkelijker geweest. Ik had het wel begrepen als het in functie was gebeurd. Maar er zomaar mee ophouden. Gewoon ertussenuit knijpen in zijn luie stoel terwijl hij naar arenabal keek. Het is niet eerlijk, Dallas. Een man hoort op deze leeftijd niet te sterven.’

‘Ik weet het.’ Eve wist niet wat ze moest doen, dus sloeg ze haar arm maar om hem heen en leidde hem weg.

‘Hij heeft me opgeleid. Hield een oogje in het zeil toen ik rekrut was. Heeft me nooit laten stikken.’ Het verdriet straalde van hem af en glinsterde dof in zijn ogen, liet zijn stem beven. ‘Frank heeft zijn hele leven nog nooit iemand laten stikken.’

‘Ik weet het,’ zei ze opnieuw omdat er niets anders te zeggen viel. Ze was een stoere en sterke Feeney gewend en maakte zich zorgen om de broosheid van zijn verdriet.

Ze leidde hem door de treurende menigte. De ruimte was afgeladen met politiemensen en familie. En waar agenten en de dood samenkwamen, was koffie. Of wat daar in dit soort gelegenheden voor doorging. Ze schonk koffie in en gaf het aan Feeney.

‘Ik snap er niets van. Helemaal niets.’ Feeney zuchtte diep en beverig. Hij was een gespierde, gedrongen man die zijn verdriet net zo onbeschaamd droeg als zijn verkreukelde jas. ‘Ik heb nog niet eens met Sally gesproken, mijn vrouw is bij haar. Ik kan het gewoon niet.’

‘Het geeft niet. Ik heb haar ook nog niet gesproken.’ Omdat ze niet wist wat ze met haar handen moest doen, schonk ze koffie voor zichzelf in, maar was niet van plan het op te drinken. ‘Iedereen is geschokt. Ik wist niet dat hij een hartkwaal had.’

‘Dat wist niemand,’ zei Feeney zacht. ‘Niemand.’

Ze legde haar hand op zijn schouder terwijl ze de overvolle, veel te warme ruimte rondkeek. Als een collega-agent omkwam bij het uitoefenen van zijn functie, konden agenten kwaad worden, zich ergens op richten, hun doelwit bepalen. Maar als de dood onverwacht en onvoorspelbaar wenkte, kon je geen schuldige aanwijzen. En niemand straffen.

Ze voelde de machteloosheid in de zaal en in haar binnenste. Tegen het noodlot kon je je wapen niet trekken of je vuist ballen.

De uitvaartverzorger, keurig gekleed in zijn zwarte pak en met net zo’n wasachtig gezicht als van zijn cliënten, liep met een ingetogen blik door de zaal en deelde bemoedigende klopjes uit. Eve zag liever een lijk rechtop zitten en naar haar grijnzen dan naar die vent zijn dooddoeners te moeten luisteren.

‘Zullen we samen naar de familie gaan?’

Feeney vond het moeilijk, maar knikte en zette zijn koffie onaangeroerd neer. ‘Hij mocht jou graag, Dallas. “Die kleine heeft ballen van staal en net zo’n sterke wil” zei hij altijd tegen me. Hij zei altijd dat hij wilde dat jij hem rugdekking zou geven als hij in de knoei kwam.’

Ze was aangenaam verrast door die ontboezeming, maar haar verdriet werd er tegelijkertijd nog groter door. ‘Ik wist niet dat hij zo over me dacht.’

Feeney keek naar haar. Ze had een aantrekkelijk gezicht, hij zou het niet adembenemend willen noemen met de scherpe hoe-

ken, geprononceerde beenderen en het ondiepe kuiltje in haar kin, maar mannen keken wel vaak om. Ze had de ogen van een smeris, doordringend en taxerend, en hij vergat vaak dat ze donker, goudbruin van kleur waren. Haar haar had dezelfde tint, was kortgeknipt en moest dringend bijgewerkt worden. Ze was lang, lenig en had een sterk lichaam.

Hij wist dat hij haar nog geen maand geleden toegetakeld en bebloed had aangetroffen. Maar ze had haar wapen toen wel stevig in haar hand gehad.

‘Zo dacht hij over jou. En ik ook.’ Terwijl ze hem verrast aankeek, rechtte Feeney zijn gekromde schouders. ‘Kom, we gaan met Sally en de kinderen praten.’

Ze schuifelden door de menigte die samengepropt was in een deprimerende ruimte met donker imitatiehout, zware, rode gordijnen en de akelige geur van te veel bloemen in een te kleine ruimte.

Eve vroeg zich af waarom het opbaren van overledenen altijd vergezeld ging van bloemen en rode draperieën. Welke oeroude ceremonie lag daaraan ten grondslag en waarom hield de mensheid vast aan die traditie?

Ze wist zeker dat ze, als haar tijd was gekomen, niet opgebaard wilde worden om bekeken te worden door haar naasten en collega's. En zeker niet in een snikhete ruimte waar de doordringende geur van bloemen herinnerde aan ontbinding.

Toen zag ze Sally, bijgestaan door haar kinderen en kleinkinderen, en besepte dat dit soort rituelen was bedoeld voor de levenden. Het maakte de doden niets meer uit.

‘Ryan.’ Sally stak haar smalle, elfachtige handen uit en hield haar wang op naar Feeney. Zo bleef ze even staan, met gesloten ogen, haar gezicht bleek en kalm.

Ze was een slanke vrouw met een zachte stem en Eve had haar altijd teer gevonden. Als echtgenote van een agent had ze echter meer dan veertig jaar met de spanning van het werk geleefd, dus moest ze wel oersterk zijn. Op haar effen zwarte jurk droeg

ze de ring van het 25-jarig NYPSP-ambtsjubileum van haar man aan een ketting.

Nog een ritueel, dacht Eve. Nog een symbol.

‘Ik ben zo blij dat je er bent,’ mompelde Sally.

‘Ik zal hem missen. We zullen hem allemaal missen.’ Feeney klopte haar onbeholpen op haar rug voordat hij zich terugtrok. Het verdriet kneep zijn keel dicht, verstikte hem. Hij slikte, maar daardoor kwam het alleen maar als een zware steen op zijn maag te liggen. ‘Je weet het, als ik iets...’

‘Ik weet het.’ Haar lippen krulden iets omhoog en ze kneep even snel en troostend in zijn hand voordat ze zich tot Eve richtte. ‘Wat fijn dat je bent gekomen, Dallas.’

‘Hij was een goed mens. Een echte agent.’

‘Ja, dat klopt.’ Sally erkende het eerbetoon en wist een glimlach op te brengen. ‘Hij vond het een eer om te dienen en beschermen. Commissaris Whitney en zijn vrouw zijn er en hoofdcommissaris Tibble. En nog meer mensen.’ Haar blik dwaalde zonder iets te zien door de ruimte. ‘Zo veel mensen. Hij deed ertoe. Frank deed ertoe.’

‘Vanzelfsprekend, Sally.’ Feeney wipte van zijn ene op de andere voet. ‘Je, eh, kent het Fonds voor Nabestaanden?’

Ze glimlachte opnieuw en klopte op zijn hand. ‘We redden ons wel. Maak je geen zorgen. Dallas, ik geloof niet dat je mijn gezin hebt ontmoet. Inspecteur Dallas, mijn dochter Brenda.’

Klein, met ronde vormen, merkte Eve op terwijl ze elkaar een hand gaven. Donker haar, donkere ogen, een vrij grote kin. Leek op haar vader.

‘Mijn zoon Curtis.’

Slank, tengere botten, zachte handen, droge, maar door verdriet verblinde ogen.

‘Mijn kleinkinderen.’

Er waren vijf, de jongste was een jongen van ongeveer acht met een mopsneus vol sproeten. Hij bekeek Eve eens goed. ‘Waarom heb jij je stunner bij je?’

Beduusd trok Eve haar jas over haar wapen. ‘Ik kom rechtstreeks van het hoofdbureau. Ik heb geen tijd gehad om naar huis te gaan om me te verkleeden.’

‘Pete.’ Curtis schonk Eve een verontschuldigende blik. ‘Laat de inspecteur met rust.’

‘Als mensen zich meer met hun persoonlijke en spirituele gaven zouden bezighouden, waren wapens overbodig. Ik ben Alice.’

Een slanke, in het zwart geklede blondine stapte naar voren. Ze was hoe dan ook een schoonheid, peinsde Eve. Maar als je in aanmerking nam dat ze afkomstig was van zo’n eenvoudige familie, was ze oogverblindend. Haar ogen waren dromerig lichtblauw, haar volle, weelderige mond was niet geverfd. Ze droeg haar haar los, de lokken vielen recht en glanzend over de schouders van haar loshangende, zwarte jurk. Een dunne, zilveren ketting hing tot op haar middel. Er hing een zwarte steen aan, ingelegd in zilver.

‘Alice, je bent zó zweverig.’

Ze wierp een koele blik over haar schouder naar een jongen van ongeveer zestien. Maar haar handen bleven zenuwachtig naar de zwarte steen gaan, als elegante vogels die een nest bewaakten.

‘Mijn broer Jamie,’ zei ze charmant. ‘Hij denkt nog steeds dat schelden een reactie rechtvaardigt. Mijn grootvader heeft over u verteld, inspecteur Dallas.’

‘Ik voel me geveleid.’

‘Uw man is er vanavond niet bij?’

Eve trok een wenkbrauw op. *Niet alleen verdriet*, concludeerde ze, *maar ook nervositeit*. Het was gemakkelijk te herkennen. De signalen ook, hoewel ze niet duidelijk waren. *Het meisje wilde iets*, peinsde ze. *Maar wat?*

‘Nee.’ Haar blik ging weer naar Sally. ‘Hij betuigt zijn oprechte deelneming, mevrouw Wojnski. Hij is buitenplanetair.’

‘Het kost vast veel tijd en energie,’ onderbrak Alice, ‘om een

relatie met een man als Roarke te onderhouden terwijl u een veel-eisend, zwaar en zelfs gevaarlijk beroep uitoefent. Mijn grootvader zei altijd dat u nooit loslaat als u eenmaal uw tanden in een onderzoek hebt gezet. Kunt dat bevestigen, inspecteur?’

‘Als je loslaat, verlies je. Ik verlies niet graag.’ Ze hield de vreemde blik van Alice even vast, hurkte toen impulsief en fluisterde tegen Pete. ‘Toen ik rekrut was, zag ik jouw opa een kerel van negen meter afstand zappen. Hij was de beste.’ Ze werd beloond met een kleine grijns voordat ze weer rechtop ging staan. ‘We zullen hem niet vergeten, mevrouw Wojinski,’ zei ze terwijl ze haar hand uitstak. ‘En hij betekende erg veel voor ons allemaal.’

Ze wilde een stap achteruit zetten, maar Alice legde een hand op haar arm en boog zich naar haar toe. Eve merkte dat de hand licht trilde. ‘Het was interessant u te ontmoeten, inspecteur. Bedankt voor uw komst.’

Eve boog het hoofd en verdween in de menigte. Ze stak haar hand terloops in haar jaszak en voelde het dunne papiertje dat Alice in haar zak had gestopt.

Het kostte haar nog een half uur om weg te komen. Ze wachtte tot ze buiten was en in haar voertuig zat voordat ze het briefje pakte en las.

Kom morgen om middernacht naar de Aquarian Club.

NIEMAND VERTELLEN. Uw leven is nu in gevaar.

In plaats van een handtekening, stond er een symbool onder, een donkere lijn vormde met een steeds wijder wordende cirkel een soort labyrint. Bijna net zo geïntrigeerd als geërgerd propte Eve het briefje weer in haar zak en ging op weg naar huis.

Omdat ze agent was, zag ze de in het zwart geklede gestalte, nauwelijks meer dan een schaduw in de schaduw. En omdat ze agent was, wist ze dat hij naar haar keek.

Altijd als Roarke weg was, deed Eve het liefst alsof het huis leeg

was. Zowel zij als Summerset, die de leiding had over Roarkes huishouden, deed zijn best om elkaars aanwezigheid te negeren. Het huis was enorm, een labyrint van kamers, daardoor was het niet moeilijk elkaar te ontlopen.

Ze liep de grote hal in, gooide haar versleten leren jas over de trapleuning omdat ze wist dat Summerset daarvan ging tandenknaarsen. Hij verafschuwde het als iets de elegantie van het huis ontsierde. Eve in het bijzonder.

Ze nam de trap, ging niet naar de grote slaapkamer, maar sloeg af naar haar werkkamer.

Als Roarke, zoals ze verwachtte, nog een nacht buitenplanetair doorbracht, sliep zij liever in haar ontspanningsstoel dan in hun bed. Ze had vaak akelige dromen als ze alleen sliep.

Tussen het laatste papierwerk en het condoleancebezoek door had ze geen tijd gehad om te eten. Eve bestelde een boterham – echte Virginiaham op roggebrood – en koffie die stijf stond van echte cafeïne. Toen de AutoChef de bestelling leverde, snoof ze de geuren langzaam en gretig op. Met haar ogen dicht nam ze het eerste hapje zodat ze beter van het wonder kon genieten.

Er zaten beslist voordelen aan getrouwd zijn met een man die zich echt vlees kon veroorloven in plaats van bijproducten en imitatie.

Ze wilde haar nieuwsgierigheid bevredigen, liep naar haar bureau en zette haar computer aan. Ze slikte het hapje door en goot de koffie erachter aan. ‘Alle beschikbare gegevens over betrokkene Alice, achternaam onbekend. Moeder Brenda, geboren Wojinski, grootouders van moederszijde Frank en Sally Wojinski.’

Bezig...

Eve trommelde met haar vingers, pakte het briefje en las het opnieuw terwijl ze de snelle maaltijd naar binnen werkte.

Betrokkene Alice Lingstrom. Geboren 10 juni 2040. Oudste kind en enige dochter van Jan Lingstrom en Brenda Wojinski, gescheiden, adres 486 West Eighth Street, flat 4B, New York City. Broer, James Lingstrom, geboren 22 maart 2042. Opleiding, middelbareschooldiploma, beste van de klas. Twee semesters universiteit: Harvard. Hoofdvak: antropologie. Bijvak: mythologie. Derde semester afgebroken. Momenteel werkzaam als winkelbediende, Spirit Quest, 228 West Tenth Street, New York City. Burgerlijke staat: alleenstaand.

Eve ging met haar tong langs haar tanden. ‘Strafblad?’

Geen strafblad.

‘Klinkt vrij normaal,’ mompelde Eve. ‘Informatie over Spirit Quest.’

Spirit Quest. Wiccawinkel en adviescentrum, eigenaren: Isis Paige en Charles Forte. Drie jaar gevestigd in Tenth Street. Jaarlijks bruto inkomen: 125.000 dollar. Gekwalificeerde priesteres, kruidengenezer en geregistreerde hypnotherapeut aanwezig.

‘Wicca?’ Eve leunde achterover en snoof. ‘Heksengedoe? Jezus. Wat voor oplichterij is dit?’

Wicca, zowel een religie als een ambacht, is een eeuwenoud natuurgeloof dat...

‘Stop,’ Eve blies haar adem uit. Ze zocht geen definitie van hekserij, maar naar een verklaring hoe het kon dat een broodnuchtere agent een kleindochter had die in spreuken en magische kristallen geloofde.

En waarom die kleindochter een geheime ontmoeting wilde.

De beste manier om daar achter te komen, besloot ze, was door morgen even na middernacht in de Aquarian Club te verschijnen. Ze liet het briefje op haar bureau liggen. Ze had zich er gemakkelijk van af kunnen maken, dacht ze, als het niet was geschreven door een familielid van een man die ze had gerespecteerd.

En als ze die gestalte in de schaduw niet had gezien. Een gestalte die niet gezien wilde worden, dat wist ze zeker.

Ze liep naar de aangrenzende badkamer en begon zich uit te kleden. Het was jammer dat ze Mavis niet mee kon nemen naar de afspraak. Eve had het gevoel dat de Aquarian Club echt iets voor haar vriendin was. Eve schopte haar spijkerbroek aan de kant, boog voorover om de plooiën van een lange dag glad te strijken. En vroeg zich af wat ze met de lange nacht die voor haar lag zou doen.

Ze had geen nieuwe zaak liggen. Haar laatste moord was zo eenvoudig geweest dat ze hem met haar assistent in minder dan acht uur had opgelost. Misschien kon ze een paar uur onderuitgezakt glazig naar het scherm gaan zitten turen. Ze kon ook een wapen uit de Roarkes wapenkamer kiezen en een hologramprogramma doorlopen om haar overtollige energie kwijt te raken zodat ze kon slapen.

Ze had nog nooit een van zijn auto-aanvalsgeweren geprobeerd. Misschien was het wel interessant om te ervaren hoe een agent tijdens het begin van de Stadsoorlogen een vijand uitschakelde.

Ze ging onder de douche staan. ‘Stralen volle kracht, pulseren,’ droeg ze op. ‘37 graden.’

Ze wilde dat ze een moord had waar ze haar tanden in kon zetten. Iets wat haar geest op scherp zette en haar lichaam uitputte. En verdomme, wat was dat zielig. Ze voelde zich alleen, beseft ze. Was wanhopig op zoek naar afleiding en hij was nog maar drie dagen weg.

Ze hadden toch zeker elk hun eigen leven? Dat hadden ze geleefd voor ze elkaar hadden ontmoet en bleven het daarna leiden. Hun beider werk nam veel tijd en aandacht in beslag. Hun relatie werkte – en dat bleef haar verbazen – omdat ze allebei onafhankelijke mensen waren.

Christus, ze miste hem vreselijk. Walgend van zichzelf dook ze met haar hoofd onder de stralen en geselde haar hersenpan.

Ze schrok nauwelijks toen handen rond haar middel gleden, daarna omhoog en haar om haar borsten. Maar haar hart maakte een sprongetje. Ze kende zijn aanraking, wist hoe die lang, slanke vingers en die grote handpalmen aanvoelden. Ze liet haar hoofd achterover vallen, nodigde een mond uit op de kromming van haar schouder.

‘Mm... Summerset. Woesteling die je bent.’

Tanden knaagden aan haar vlees, waardoor ze moest grinniken. Duimen streelden haar ingezepte tepels en ze begon te kreunen.

‘Ik ontsla hem niet.’ Roarke liet zijn hand over het midden van haar lichaam glijden.

‘Het viel te proberen. Je bent vroeg...’ Zijn vingers doken behendig bij haar naar binnen, vaardig en glad, ze kromde zich, kreunde en kwam gelijk klaar. ‘Terug,’ maakte ze af terwijl ze haar adem uitblies. ‘God.’

‘Volgens mij ben ik precies op tijd.’ Hij draaide haar om en terwijl ze huiverde en het water uit haar ogen knipperde, sloot hij zijn mond met een lange, hongerige kus over die van haar.

Tijdens de eindeloze vlucht naar huis had hij aan haar gedacht. Hieraan gedacht, alleen hieraan: aanraken, proeven en die stokkende ademhaling als hij dat deed. En nu stond ze hier, naakt, nat en bevend voor hem.

Hij klemde haar in de hoek, pakte haar heupen en tilde haar langzaam op. ‘Heb je me gemist?’

Haar hart ging tekeer. Nog een paar centimeter en hij zou bij haar naar binnen stoten, haar vullen, vernietigen. ‘Niet echt.’

‘Goed, in dat geval...’ Hij kuste haar zacht op haar kin. ‘Wacht ik rustig tot je klaar bent met douchen.’

In een oogwenk sloeg ze haar benen om zijn middel en greep zijn natte manen stevig beet. ‘Waag het eens, mannetje, dat overleef je niet.’

‘Dan maar uit lijfsbehoud.’ Om hen allebei te kwellen, gleden hij langzaam bij haar naar binnen, zag hoe haar ogen glazig werden. Hij sloot zijn mond weer over die van haar zodat haar oppervlakkige ademhaling door hem heen ging.

De daad was traag en glibberig en tederder dan ze allebei hadden verwacht. Het hoogtepunt kwam met een lange, zachte zucht. Haar lippen krulden tegen die van hem omhoog. ‘Welkom thuis.’

Nu zag ze hem, zijn prachtige, blauwe ogen, zijn engelachtige en tegelijkertijd duivelse gezicht, de mond van een verderfelijke poëet. Het water stroomde over zijn haar, zwart en sluik, en viel net op zijn brede schouders met verrassend sterke spierkabels.

Als ze na zo’n korte periode van afwezigheid naar hem keek, ging er altijd een onverwachte schok door haar heen. Ze betwijfelde of ze er ooit aan zou wennen dat hij haar niet alleen begeerde, maar ook van haar hield.

Ze glimlachte nog steeds toen ze haar vingers door zijn dikke, zwarte haar haalde. ‘Alles in orde met het Olympus Resort?’

‘Aanpassingen, wat vertraging. Niets wat niet kan worden opgelost.’ Het uitgebreide ruimteresort en entertainmentcentrum zou op tijd opengaan, omdat hij met minder geen genoeg nam.

Met een opdracht schakelde hij de stralen uit, pakte toen een handdoek en sloeg hem om haar heen. Zelf had ze de droogbuis gebruikt. ‘Ik begrijp nu waarom je hier slaapt als ik weg ben. Ik kon niet slapen in de Presidentiële Suite.’ Hij pakte nog een handdoek en droogde haar haren. ‘Het was te eenzaam zonder jou.’

Ze leunde even tegen hem aan, alleen om de vertrouwde con-

touren van zijn lichaam tegen dat van haar te voelen. ‘Wat worden wij verdomde klef.’

‘Maakt mij niet uit. Wij Ieren zijn heel gevoelig.’

Ze grijnsde toen hij zich omdraaide om badjassen te pakken. Het Iers klonk dan misschien wel in zijn stem door, maar ze betwijfelde ernstig of Roarkes zakenvrienden of -vijanden hem gevoelig zouden noemen.

‘Geen nieuwe kneuzingen,’ zag hij terwijl hij haar in haar badjas hielp voordat ze hem zelf kon aantrekken. ‘Ik neem aan dat dat betekent dat je een paar rustige dagen achter de rug hebt.’

‘Grotendeels. We hadden een hoerenloper die wat te enthousiast was met een legale sekswerker. Heeft haar tijdens de seks gewurgd.’ Ze maakte de badjas vast, woelde met haar vingers door haar lokken om meer water kwijt te raken. ‘Hij werd bang en ging ervandoor.’ Ze bewoog haar schouders terwijl ze haar werkkamer inliep. ‘Maar hij heeft een advocaat in de arm genomen en zichzelf een paar uur later aangegeven. De openbaar aanklager heeft er doodslag van gemaakt. Ik heb het verhoor en de verbalisering aan Peabody overgelaten.’

‘Hm.’ Roarke liep naar de ingebouwde kast voor wijn en schonk voor hen allebei een glas in. ‘Het was dus rustig.’

‘Ja. Ik had vanavond dat condoleancebezoek.’

Hij fronste een wenkbrauw en wist het toen weer. ‘O, ja, dat heb je verteld. Het spijt me dat ik niet op tijd thuis was om mee te gaan.’

‘Feeney heeft het er erg moeilijk mee. Het was gemakkelijker geweest als Frank tijdens het uitoefenen van zijn functie was gestorven.’

Nu trok Roarke een rimpel in zijn wenkbrauw. ‘Je had liever dat je collega was vermoord dan, zeg maar, zomaar in de zoete nacht was verdwenen?’

‘Dat zou ik gewoon beter begrijpen, dat is alles.’ Ze keek fronsend naar haar wijn. Ze vond het verstandiger Roarke niet te vertellen dat ze zelf een voorkeur had voor een snelle, gewelddadige

dood. ‘Er is echter wel iets vreemds. Ik heb Franks familie ontmoet. De oudste kleindochter is een beetje excentriek.’

‘Hoe bedoel je?’

‘De manier waarop ze praatte en de informatie die ik over haar heb opgevraagd toen ik thuis was.’

Geïntrigeerd hief hij zijn glas en nam een slokje wijn. ‘Je hebt haar nagetrokken?’

‘Alleen een vluchtige controle. Omdat ze me dit heeft gegeven.’ Eve liep naar het bureau en pakte het briefje.

Roarke las het snel door en dacht na. ‘Aardelabyrint.’

‘Wat?’

‘Dat symbool. Het is Keltisch.’

Eve schudde haar hoofd, kwam dichterbij en keek nog eens. ‘Jij weet ook de eigenaardigste dingen.’

‘Zo vreemd is het niet. Ik stam immers van de Kelten af. Het eeuwenoude labyrintsymbool is magisch en heilig.’

‘Goed, dat past wel bij haar. Ze houdt zich bezig met hekserij of zoiets. Was begonnen aan een eersteklas opleiding. Harvard. Maar ze is gestopt en werkt nu in een of andere winkel in de West Village waar ze kristallen en magische kruiden verkopen.’

Roarke trok het symbool over met zijn vinger. Hij had het vaker gezien in zijn jeugd, net als soortgelijke symbolen. De cultussen in Dublin varieerden van gewelddadige bendes tot vrome pacifisten. Allemaal hadden ze natuurlijk religie gebruikt als excuus om te doden. Of gedood te worden.

‘Heb je enig idee waarom ze je wil spreken?’

‘Geen idee. Volgens mij denkt ze dat ze mijn aura heeft gelezen of zoiets. Mavis deed aan mystieke oplichterij voordat ik haar arresteerde voor zakkenrollerij. Van haar weet ik dat mensen veel betalen als je ze vertelt wat ze willen horen. En nog meer als je vertelt wat ze niet willen horen.’

‘Daarom lijkt oplichterij zo veel op legitiem zakendoen.’ Hij glimlachte naar haar. ‘Ik neem aan dat je toch gaat.’

‘Tuurlijk, ik ga het uitzoeken.’

Uiteraard. Roarke keek weer naar het briefje en legde het toen neer. 'Ik ga mee.'

'Ze wil...'

'Dat is dan jammer.' Hij nam een slokje wijn; een man die gewend was altijd precies te krijgen wat hij wilde. Hoe dan ook. 'Ik loop je niet in de weg, maar ik ga mee. De Aquarian Club is voornamelijk ongevaarlijk, maar je vindt overal onpure types.'

'Ik moet het van onpure types hebben,' zei ze nuchter en hield vervolgens haar hoofd schuin. 'De Aquarian is toch niet van jou?'

'Nee.' Hij glimlachte. 'Wil je dat graag?'

Ze lachte en pakte zijn hand. 'Kom. We drinken dit in bed op.'

Ontspannen door de seks en wijn viel ze vredig in slaap, over Roarke heen. Daarom was ze verbijsterd toen ze nog geen twee uur later plotseling klaarwakker was. Ze had geen nachtmerrie gehad. Er was geen angst, geen pijn, geen koud, klam zweet.

Toch was ze met een ruk wakker geworden met een licht bonkend hart. Ze lag stil, staarde omhoog door het grote dakraam boven het bed en luisterde naar Roarkes rustige, kalme ademhaling naast haar.

Ze verschoof, keek naar het voeteneinde van het bed en begon bijna te gillen toen ze in het donker ogen zag schitteren. Toen voelde ze het gewicht op haar enkels. *Galahad*, dacht ze en rolde met haar ogen. De kat was binnengekomen en op bed gesprongen. Daardoor was ze wakker geworden, zei ze tegen zichzelf. Dat was alles.

Ze ging weer liggen, draaide op haar zij en voelde hoe Roarke slapend zijn arm om haar heen sloeg. Ze zuchtte en sloot haar ogen, nestelde zich lekker tegen hem aan.

De kat, meer niet, dacht ze slaperig.

Maar ze zou zweren dat ze monotoon gezang hoorde.

2

Toen Eve de volgende ochtend tot over haar oren in de administratie zat, was ze het vreemde voorval van 's nachts vergeten. New York leek zich tevreden te koesteren in de milde dagen van een vroege herfst. Het leek een goed moment om een paar uur te besteden aan het opruimen van haar kantoor. Of beter gezegd, om het opruimen aan Peabody te delegeren.

‘Hoe bestaat het dat je je dossiers zo onoverzichtelijk hebt opgeslagen?’ wilde Peabody weten. Haar serieuze, rechthoekige gezicht stond wrevelig en teleurgesteld.

‘Ik weet waar alles is,’ zei Eve tegen haar. ‘Ik wil dat je alles logisch opslaat, maar ook zo dat ik het nog steeds kan vinden. Is de opdracht te moeilijk, agent?’

‘Het lukt wel.’ Achter Eve's rug rolde Peabody met haar ogen. ‘Chef.’

‘Mooi. En rol niet met je ogen. Als de boel een beetje onoverzichtelijk is, zoals je het noemt, komt dat omdat ik een druk jaar heb gehad. Aangezien dit het laatste kwartaal van het jaar is en ik jou opleid, mag ik jou hiermee opzadelen.’ Eve draaide zich om en glimlachte fijntjes. ‘In de hoop, Peabody, dat je op een dag zelf een ondergeschikte hebt om rotklusjes bij te dumpen.’

‘Je vertrouwen in me is ontroerend, Dallas. Ik ben er stil van.’ Ze siste naar de computer. ‘Maar misschien komt dat ook wel omdat er dossiers van vijf jaar geleden in staan. Die hadden na twee jaar naar de hoofdcomputer gedownload en van jouw unit verwijderd moeten worden.’

‘Nou, waar wacht je dan op?’ Eve's glimlach werd nog breder toen de machine kraakte en vervolgens een waarschuwing voor een systeemstoring opdreunde. ‘En succes.’